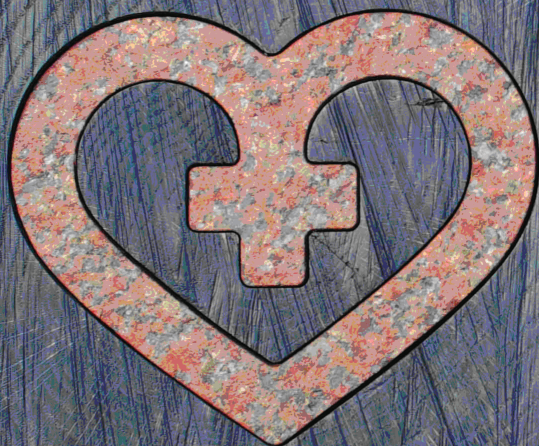

Kelkite, kelkite, kelkite, kelkite...

Vincas Kudirka

AIKŠTĖS ŽINIOS

2012 M. GEGUŽĖS 22 D. NR.1

Šis laiko raštas yra skirtas liudyti tiesą žmonėms, nes didžioji dalis Lietuvos žiniasklaidos, kaip sovietų laikais, šiandien ją slepia, manipuliuoja žmonėmis, stengiasi juos įbauginti ir supriešinti. Siekdami susigrąžinti valstybę ir atkurti laisvą piliečių visuomenę, pradėkime nuo laisvo žodžio – nuo „AIKŠTĖS ŽINIŲ“.

Liudvikas Jakimavičius

Darius Kuolys

**Kunigo Roberto Grigo kalba Simono Daukanto
aikštėje, Vilniuje gegužės 19 dieną**

Brangūs žmonės, Lietuvos piliečiai,

Gegužės 17-osios data žymi nusikaltimą. Žvelgiu į jūsų veidus ir maštau, kad, jeigu pridėtų jūsų nuotrauką (kol kas negausaus susibūrimo nuotrauką) prie tų, kurias mes turime išsaugoję iš Sausio 13-osios budėjimo, iš Baltijos kelio, matytume nuostabų panašumą tarp tų veidų ir jūsų veidų štai čia. Esate tos pačios dvasios žmonės. Daugelis iš jūsų – iš mūsų čia esančių – galėjome prisiegti Nepriklausomos valstybės atkūrimo apdovanojimus, Vyčio kryžius, Sausio 13-osios medalius. Kodėl susirinkome tada, tomis dienomis, kai būrėmės į Sąjūdį, leidome pagrindžio spaudą, budėjome sausio 13-ąją? Tuomet tikėjome, kad mūsų valstybė bus kitokia, bus žmoniška Lietuva, bus Lietuva, kurioje valdžia yra mūsų, yra mūsų skiriama ir tarnauja pašaipa parašė viename laiške: „Man atrodo, kad jūs esate pernelyg dievobaimingi“. Bėda, kad didelė dalis mūsų tautiečių, einančių teisėsaugos pareigūnų, politikų pareigas, yra perdėtai „pareigingi“. Galbūt tai yra įprasta tokiose šalyse, kaip Baltarusija, Rusija ar Ukraina, kur didžiąją, deja, jų istorijos dalį valdžia su savo piliečiais elgiasi kaip okupantas. Visą laiką buvo jie ir mes, valdžia ir žmonės, engiantieji ir engiamieji. Lietuvoje mes turime patirties, ir tikėkime: įtvirtinsime nuostata, kad valdžia vykdyt žmonių įgaliojimus, vykdyt žmonių valią, o ne savo slapų šešėlinių ir klaninių struktūrų užmačias.

Ką turėjau omeny sakydamas, kad mūsų pareigūnai pernelyg pareigingi? Yra įstatymo ir pareigos vykdymas, kuris nesikerta su žmoniškumo principais, ir yra tokių įsakymų, kai pareigūnai siunčiami prieš taikius namus, kai turi padėti įgyvendinti nežmonišką sprendimą naudoti prievartą prieš vaiką ir daugybę kitų, panašių atvejų, kai doras žmogus turi pasakyti ne, aš tame nedalyvausiu, nes tai yra prieš mano sąžinę. Žmogus turi būti pasiruošęs panašiose situacijose susidurti su įvairiais asmeniniais nemalonumais, karjeros lūžiais,

algos netekimu ar sumažinimu. Istorijoje (ir mūsų tėvynėje, ir pasaulyje) tokių atvejų yra buvę – tokio sveiko pilietinio pasipriešinimo, nedalyvavimo, kada žmogus, matydamas, kad iš jo valdžia ar valstybė reikalauja jo sąžinei prieštaraujančių dalykų, atsisakė juos vykdyti. Su skausmu turime pastebėti, kad tokio žmoniškumo, tokio pilietiškumo daigai mūsų šalyje dar tikrai dygsta, nes, jeigu jie būtų mūsų visuomenės daugumos savastis, mes nebūtume ten matę tų šimtų uniformuotų pareigūnų: mūsų pagimdytų, užaugintų lietuvių policininkų, kurie sutiko tame košmare dalyvauti ir naudoti fizinę jėgą. Mes nebūtume ten matę vaiko teisių apsaugos pareigūnių, kurios, tarsi ieškodamos paguodos pas vaiką, sako: „Na, tau sunku, bet ir mums sunku. Mes duodame tau du pasirinkimus (čia, žinot, toks modernios psichologijos triukas): arba eini dabar, arba po minutės“. Modernios psichologijos dogmos aiškina, kad taip geriau, nes, jeigu sakysi tu negali rinktis, tik-tai eik, tai bus trauma, o jeigu po minutės, tai jau būsi paguostas. Mūsų seneliai prisimena, kai stribai ir okupantai juos trėmė, kai kurie žmoniškesni buvo, nes kartais duodavo dvidešimt minučių pasirengti. Ir tai sako vaikui žmonės, baigę aukštąjį mokslą, turintys ginti vaiko teises. Tu gali rėkti, sako, verkti, šaukti, tai yra normalu. Mes neturime palaikyti jokių asmens kultų. Man atrodo, kad mūsų lietuviai dar turi Rusijoje labai įsišaknijusį sindromą: geras caras, bet blogi bajorai ir ministrai, jis nieko nežino, jis negali nieko padaryti. O mūsų nepelnytai vertinama prezidentė po to smurto akto, kurį matė visa Lietuva (kai vaikas kaip negyvėlis iš namų išnešamas kojomis pirmyn), sako: „Reiktų sudaryti komisiją ir ištirti, ar nebuvo naudojama prievarta prieš vaiką“. Geras „caras“, arba geras prezidentas, turi veiksmis, o ne gražiomis deklaracijomis, parodyti, kas yra jo vertybės ir jo politika. Evangelija moko: pažinsite iš jų darbų, iš jų vaisių, kas jie yra – gėris ar blogis. Visa Lietuva matė ir girdėjo per TV3 įrašą, kai buvo uždrausta filmuoti (ir, tarp kitko, tai irgi yra tam tikras besikeičiančios mūsų valdžios, mūsų besikeičiančios Lietuvos ženklas, kai į sieną nusukinėjamos filmavimo kameros, kad niekas negalėtų pamatyti tiesos). Prisimenat? Mes pradėjome nuo to viešumo, Gorbačiovo pavadinto glasnostj, ir

tai išlaisvino mus iš tironijos. Dabar, kada uždengiamos kameros ir niekas negali matyti to, kas vyksta, – ar tai nėra akivaizdus sugrįžimas į mūsų nelaisvės būseną, į diktatūrą? Kažkas sugebėjo įrašyti mergaitės balsą, kai ji šaukė ne, nenoriu, niekada neisiu. Ir vaikas išnešamas. Norintis išeitų savo kojomis, ten, kur nori, ir gyventų su tais žmonėmis, su kuriais nori, o prezidentė sako: „reikia tirti, ar nebuvo prievartos“. Šį kartą visa Lietuva matė.

Kuo laikomi žmonės? Lietuva yra ne aklas nežmoniškų įstatymų vykdymas, Lietuva yra atsakymas dalyvauti nežmoniškume. Vienas iš mūsų išsilaisvinimo remėjų ir draugų, Nobelio premijos laureatas Aleksandras Solženicynas, totalitarizmo viduržiemėje rašė: „Mes negalime jėga pašalinti šito smurto, mes negalime kurti organizacijų, mes negalime, galbūt, greitai ir čia pat pakeisti nežmoniškos būsenos, bet kiekvienas iš mūsų gali nedalyvauti mele“. Nei žodžiu, nei viešuose pasisakymuose, nei palaikydami viešai melagingus autoritetus, nei eidami balsuoti už tuos, kurie mus engia, – kiekvienas pilietis, net nerizikuodamas labai daug, gali atsakyti remti melo ir smurto struktūrą – ir jį akimirksniu subyrės. Be abejo, reikia tam tikros kritinės piliečių masės.

Savo kreipimesi aš parašiau: „Kviečiu Lietuvą į visuotinį taikų valdžios boikotą, kol nebus sustabdytas smurtas prieš vaiką ir nebus nubausti kaltieji“. Ar mes galime įsivaizduoti tokį boikotą? Esame kultūringa, civilizuota tauta. Iš tikrųjų ta gegužės septynioliktoji buvo ribinė data. Pirmą kartą mūsų nepriklausomoje Lietuvoje smurtas (valdžios smurtas, policijos smurtas) buvo panaudotas prieš taikius piliečius. Tiesa, buvo dar tas nelaimingas atvejis, kai žmonės dėl ekonominių aplinkybių ėjo daužyti seimo langų. Tuomet buvo pogromas. Ir visuomenė suprato teisėsaugininkų veiksmus. Šis atvejis, kaip mes visi suprantame, yra visiškai kitas.

Boikotas, kokį įsivaizduoju, tai mūsų taikus pasipriešinimas ir rezistencija. Tokį Indijoje su nuostabiomis dvasios tyrumu ir taika atliko Mahatma Gandhi. Mūsiškis irgi gali būti panašių formų. Boikotas. Atitaisykite neteisybę, tada bendradarbiausime. Yra begalė kitų taikaus pilietinio pasipriešinimo ir boikoto formų, kurias galime panaudoti. Viena iš jų yra rinkimai.

Galime iš tikrųjų nušluoti tuos pareigūnus ir tuos jų atstovus, tas politines jėgas, kurios nesustabdė ir nestabdo šio nežmoniškumo, ir išrinkti kitus. Išrinkime tuos žmones (mes juos matėme per visą šitą ilgą, košmariškai ilgai besitęsiančią dramą), kurie buvo vaiko pusėje, kurie buvo teisės ir taikų derybų, susitarimų, o ne smurto naudojimo pusėje. Mes juos matėme.

Yra Lietuvoje padorių žmonių ir juos reikia palaikyti.

POZICIJOS

Rašytojas Valdas PAPIEVIS

Ant visos Lietuvos jie tą „kaldrą“ užmetė

Filosofas, Sąjūdžio iniciatyvinės grupės narys Arvydas JUOZAITIS

Man atrodo, kad: agresyvėjanti teisėsauga, tautos teisingumo sampratą ginančius žmones vadinanti minia, gauja ir dar baisiau, yra Lietuvos praradimas; agresyvėjanti paperkama žiniasklaida, pasiduo-danti bet kada ir bet kaip, yra Lietuvos praradimas; agresyvėjanti teisėtvarka, apginkluojanti šimtus karių ir metanti juos į mūšį prieš vienos šeimos taikų namą, yra Lietuvos praradimas; Ir pagaliau: agresyviai bejėgė Seimo ir Vyriausybės koalicija, nedrįstanti pašalinti nė vieno pareigūno, atsakingo už Lietuvos naikinimą, yra mūsų Tėvynės nelaimė.

KRONIKA

Gegužės 17 d. 10 val. valdžios smurtu pasipiktinę piliečiai spontaniškai susirinko Vilniuje, S. Daukanto aikštėje prie prezidentūros, ir paskelbė šioje vietoje nuolatinę pilietinio pasipriešinimo akciją. Liudvika Pociūnienė, Nijolė Sadūnaitė ir Darius Kuolys paprašė susitikimo su prezidentė. Prezidentė susitikti atsisakė. Seimo nariai Aurelija Stancikienė ir Naglis Puteikis kreipėsi raštu į Vilniaus miesto savivaldybę kviesdami suderinti šią pilietinio protesto akciją.

Gegužės 19 d. 12 val. Vilniuje, S. Daukanto aikštėje prie prezidentūros piliečiai susirinko į sueigą „Už laisvę ir tiesą“. Sueigoje kalbėjo kunigas Robertas Grigas, žurnalistė Liudvika Pociūnienė, poetė Erika Drungytė, profesorius Povilas Gylys bei kiti. Iš S. Daukanto aikštės per du tūkstančius žmonių, suvažiavę iš visos Lietuvos, patraukė Gedimino prospektu į Nepriklausomybės aikštę prie seimo, kur buvo sugiedotas Lietuvos himnas, o kunigas Robertas Grigas sukalbėjo malda už Lietuvą. Akcijoje dalyvavo daug žinomų Lietuvos menininkų ir mokslininkų. Kviesdami suderinti šia sueigą ir eisena, seimo nariai raštu kreipėsi į Vilniaus miesto savivaldybę, tačiau savivaldybės pareigūnų pažadėto raštiško suderinimo nesulaukė.

Gegužės 21 d. TV 3 laidoje „Kodėl“ buvo pavišintas profesorės onkologės Laimos Bloznelytės liudijimas, kad Andrius Ūsas ketino naikinti įkalčius, bei danų vaiko teisių specialistų reakcija į mergaitės „poemį“.

SKELBIMAI

Gegužės 24 d. S. Daukanto aikštėje sutikime Prezidentę Dalią Grybauskaitę su duona ir druska. Daugiau informacijos www.uzteisinguma.lt

Pilietinės vaikštynės ir sueiga „Už laisvę ir tiesą, prieš melą ir smurtą“

Valdžios smurtu ir melu pasipiktinę piliečiai šį šeštadienį, gegužės 26 dieną, 13 valandą, renkasi Vilniuje prie seimo Nepriklausomybės aikštėje. Iš čia rengiamos pilietinės vaikštynės Gedimino prospektu iki S. Daukanto aikštės, prie prezidentūros, kur vyks piliečių sueiga „Už laisvę ir tiesą, prieš melą ir smurtą“.

Vaikštynėse ir sueigoje bus ginama konstitucinė Lietuvos Respublikos santvarka, piliečių teisės ir laisvės, pasisakoma prieš grupuočių savivalę.

Gegužės 29 dieną, antradienį, 10 valandą, Vilniaus miesto antrajame apylinkės teisme (Laisvės prospektas 79 A) dėl piliečių sueigos Vilniaus Nepriklausomybės aikštėje sukvietimo toliau bus teisiami Kovo 11-osios Akto signatarai Bronislovas Genzelis ir Romualdas Ozolas bei Sąjūdžio iniciatyvinės grupės narys Alvydas Medalinskas.

Nepriklausomybės Akto signatarus Lietuvos Respublikos teismas teis už šių metų kovo 17 dieną prie Seimo surengtą renginį, kuris buvo skirtas šalies parlamentarizmui paremti, kuriame Seimas ragintas susigrąžinti Tautos Atstovybės galias ir principingai ginti konstitucinę santvarką.

Iniciatyvinė grupė Už teisingumą kviečia pilietes ir piliečius, branginančius Konstitucijos laiduotą susirinkimų laisvę, teismo dieną būti kartu su teisiamaisiais signatarais.